

overfor den. Jeg troer derfor ikke, at en saadan Forholdsregel vilde være tilraadelig.

Jesperfen: Jeg har bedet om Ordet for at erklære, at jeg paa ingen Maade kan lægge en saa stor og omfangsrig Betydning ind i den foreliggende Interpellation, som den høitærede 3die Landstingsmand for 1ste Kreds (Glausen) synes at troe, at der kan lægges i den. Heller ikke kan jeg troe, at den vil have saa farlige Conseqventer, som han mener, at der kan følge deraf, det saare meget Forvirrende og Forstyrrende, det kan give Anledning til i Menighederne, eller at det, dersom det, den gaaer ud paa, toges til Følge, vilde give Anledning til enten at fremkalde eller nære saadanne onde Aander som Partilysge, Hovmod, Intolerance o. s. v., hvilke Aander vistnok have hersket ligesaafuldt længe før Sognebaandet blev løst, som efterat det er løst. Dette vilde jeg erklære; dertil vilde jeg søie, at saavidt jeg forstod den ærede Landstingsmand, var det hans Mening, at den Præst, som Menigheden lønede, kunde Menigheden gjøre Fordring paa fulde offere den hele sin Tid, hele sin Kraft og hele sin Birkfømhed, saaledes at han ikke skulde have Ret til at tale Guds Ord, hvor Leilighed gaves, eller hvor det begjæredes, naar En eller Anden udenfor Menigheden søgte ham for at hente Trost og Dppløsning. Den ærede Interpellant har allerede givet Tilsvær herpaa. Jeg for min Part maa her tage mig et Forbehold, det nemlig, at jeg troer ved den Beskikkelse og Kaldelse, jeg har faaet til at være Præst, ikke alene at være berettiget til at forkynde Guds Ord ogsaa for dem, som boe udenfor Menigheden, dersom Nogen ønsker at høre Ordet af mig, men at jeg ifølge den Kaldelse, jeg har ikke alene af Menneffer, men af Vorherre, er forpligtet dertil. Men naar den ærede Rigsdagsmand saaledes har yttret, at Menigheden kan fordre af Præsten, at han skal offere den hele sin Tid, hele sin Kraft og hele sin Birkfømhed. — det var Meningen, troer jeg, af hans Ord, om det var de samme Udtryk, skal jeg ikke kunne sige — saa maatte, dersom det var sandt, vi Præster, der sidde her i Folketsamlingen, troe, at vi ved at være her, havde begaaet en

Krænkelse imod Menighedernes Ret; men det troer jeg dog ikke, at Nogen vil paaataa, at vi have gjort.

Glausen: Uagtet jeg kan glæde mig ved, at den høitærede Minister har oplyst den Misforstaaelse af mine Ord, som den ærede Forespørger havde fundet Anledning til, maa jeg dog ogsaa selv med et Ord forvare mig derimod. Den ærede Landstingsmand fandt det vanskelig at forstaae, at Loven om Sognebaandets Løsning kunde have nogen Betydning, naar Præsten skal være indskrænket til Birkfømhed for og i den Menighed, for hvilken han er beskikket og af hvilken han bliver lønnet. Forstaaelsen mener jeg dog er ganske simpel; thi en Menighed udvides ikke blot ved Fødselstilgang, men ogsaa ved Indvandring, og de Beboere fra andre Sogne, som slutte sig til anden Præst, ere i kirkelig Betydning Indvandrede i hans Menighed; de indlemme sig selv i den. — Jeg har i sin Tid med fuld Overbeviisning stemt for Loven om Sognebaandets Løsning, men jeg vil med ligesaa fuld Overbeviisning arbejde mod den Udvidelse af Loven, som er tilstgjet af den ærede Forespørger. Det er ved alle kirkelige Love Opgaven at værne om og varetage den Enkeltes Christelige Frihed, forsaavidt som det Christelige Samsunds Lær, den Christelige Samsunds orden, tilsteder det. Jeg troer, at denne Grændse er heldig truffet ved Loven af Aede April 1855; netop derved, at den gaaer ud fra, at Sognebeboere, som ville slutte sig til en anden Præst, skulle søge hen til ham, hvorimod den ikke vil, at Præsten skal søge ud til dem. Herved er der givet den Garant, som overhovedet kan opnaaes i saadanne Forhold, den, at Ingen lettelig vil skille sig fra sin Menighed og søge til en anden, naar der ikke til Grund derfor ligger en alvorlig religiøs Trang, som fordrer sin Fyldestgjørelse; og er en saadan Trang tilstede, maa man, som det i Almindelighed skeer, tilskjøde sig dens Tilfredsstillelse med nogen Besværlighed og Dpoffelse. Men, gaaer man ud over denne Grændse, og vil man tilskjende Sognebeboerne vedvarende Benyttelse af den Kirke, som de have forladt, saa aabnes Veien for ganske andre Bevæggrunde, saa kan det